

DANIELA SACERDOTI

Toskánska sestra

Toskánske sestry: Kniha 1

Nezabudnuteľný srdcový príbeh o rodinných tajomstvách.

Ljndení

Toskánska sestra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Daniela Sacerdoti
Toskánska sestra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Toskánska
sestra*

DANIELA
SACERDOTI

*Toskánska
sestra*

Preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Pre Davida

PROLÓG

LUCREZIA

Počas dlhých rokov vyhnanstva som snívala o Casalte, vile v srdci Toskánska, kde sa na úbočí kopcov porastených cyprusmi rozprestierajú vinice a olivové háje.

Casalta bola mojím útočiskom pred hroznými udalosťami, ktoré zmenili môj sladký domov na miesto strachu a samoty – skôr ako som odtiaľ v dvanástich rokoch musela odísť ako malá Eva z raja.

Casalta ma živila a chránila, odkedy som prvýkrát otvorila oči na tomto svete. Tam sa o mňa starala matka, tam som sa delila o každý okamih so svojim dvojčatom Biancou a s mladšími sestrami Eleonorou a Mariou.

Bianca, Nora, Mia a ja – Lulu: to sme boli my, štyri sestry Falconeriové, dievčatá z Casalty, v dedine známe ako samostatné, uzavreté a trochu čudné, možno dokonca magické...

Matka nám odovzdala bezmenný dar, ktorý sa vyskytuje v jej rodine, dar, ktorý sa prejavuje inak v rôznych generáciách a u rôznych žien. Ja vidím pocity a vnútorné myšlienky ľudí ako farebné glorioly okolo ich tiel – niektorí ľudia ich nazývajú aury. Bianca vidí a počuje ľudí, čo už dávno odišli – spomienky a príbehy odtlačené do kame-

ňov nášho domova. Nora a Mia boli primalé, keď som musela odísť do vyhnanstva: ich dary sú pre mňa záhadou.

Po mojom odchode som sa do Casalty mohla vrátiť len v predstavách, ktoré boli síce chladnou, ale nenahraditeľnou útechou. Boli také živé, že som cítila všetky vône a vnímala všetky chute. Boli skutočnejšie ako realita a hrejivé ako matkino objatie.

Vo sne zatvorím oči a vykročím po kľukatej poľnej ceste z dediny do kopca. Vzduchom sa nesie spev cikád a vôňa divého feniklu a oregana.

Cestu lemujú figovníky, baza a liesky. Občas zastanem a zjem figu priamo z konára, preskúmam zvlečenú priesvitnú kožu užovky, ktorá sa mi drobí v prstoch, alebo sledujem čierne krídla babôčky admirálskej poletujúcej medzi kvetinami – mama ma naučila mená našich motýľov: *licena*, *ninfa*, *icaro*... Milovala motýle a ony ju dokonale vystihovali – zraniteľné farebné tvory s inštinktom slobodne lietať.

Vyjdem na terasu vytesanú do kopca pred takmer tisíc rokmi, keď bola Casalta ešte len malá kamenná pevnosť pre bojujúce národy. Bianca ma čaká pri bráne medzi dvoma kamennými dryádami obrastenými brečtanom, ktoré nás pozorujú zo svojich stĺpov. Sú ako my dve, zrkadlové obrazy tej druhej. Zvykla som si vymýšľať, že v noci ožívajú, potulujú sa po záhradách a viniciach a na úsvite sa vracajú na svoje stĺpy.

Bianca mi otvorí bránu, chytí ma za ruku a spolu prejdeme po nádvorí. Ponoríme prsty do vody vo fontáne uprostred, čo je náš malý rituál, a vkľzneme dnu cez kuchynské dvere.

V kuchyni nikdy nebola zima a nikdy nebola prázdna. Niečo sa vždy varí na sporáku alebo chladne na mramorovej doske stola – paradajková omáčka na zimu, poháre s džemom, obrovský hrniec dušenej fazule alebo zemiaky s bylinkami a olivovým olejom, mandľové sušienky alebo fľaše nášho vlastného vína. Kráčam za Biancou cez obývačku s kozubom a po chodbe lemovanej francúzskymi oknami.

Na konci chodby bola otcova pracovňa, kam sme však nikdy nechoďovali.

V mojom sne táto časť domu neexistuje.

Namiesto toho otvoríme sklené dvere do ružovej záhrady a pokračujeme k lavičke, na ktorej sedávala a maľovala naša matka. Mia sedí na tej istej lavičke so skicárom v ruke a Nora sa hrá na slnku ako vždy. Obe sú zamrznuté v čase ako sedem- a osemročné, presne ako v deň, keď som ich videla naposledy. Pribehnú ku mne a tuho ma objímu. Bianca sa k nám pridá a znova sme všetky štyri ako jedna – štyri dievčatá z Casalty. Sestry Falconeriové znova spolu.

Po chvíli vyjdem po kamenných schodoch na bočnom múre domu a zhora pozorujem sestry – sladkú Biancu, tvrdohlavú Noru, zasnenú Miu. Jedna ryšavá, dve tmavovlasé, a všetky rozjímajú o ruži. Cez francúzske okno vkĺznem do Biancinej izby. Krútim sa v slnečnej záhrade namaľovanej na Biancinej stene, medzi ružovými ružami, ktoré zdobia okno a rám dverí. Naša matka vymaľovala naše izby ešte pred naším narodením. Nejako vytušila, že bude mať štyri dcéry, vedela, aké budeme, a svoje predstavy pretavila do fresiek.

Nakuknem do Norinej izby so žltými ružami a s freskou pláže posiatej cválajúcimi koňmi. Napokon vstúpim do Miinej izby, ktorá je zo všetkých najpôsobivejšia. Biele ruže zdobia priestor okolo okien a dverí a zvyšok zaplňajú galaxie, hviezdy, kométy, súhvezdia v symfónii modrej, čiernej, striebornej a všetkých odtieňov fialovej a ružovej.

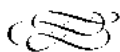
Konečne vchádzam do svojej detskej izby.

Je nedokončená, lebo matka nás dve s Biancou porodila, keď na nej ešte pracovala. Steny vyzdobila červenými ružami, ale to bolo všetko. Povedala mi, že ju dokončí v nasledujúcich rokoch a dokreslí všetky tie úžasné veci, čo uvidím a urobím.

Tých rokov sme sa však nikdy nedočkali, lebo zomrela na kopcoch v okolí nášho domu tesne pred mojimi dvanástymi narodeninami a moja izba zostala nedokončená.

Môj sen sa vždy skončil práve tam. Premohli ma pocity a vedela som, že je čas znova si vystavať vnútorné múry proti spomienkam, túžbe, zlosti. Práve v tej chvíli som v mysli odišla z Casalty, z domova, z ktorého ma vyhnali prirýchlo a tak nečakane, že som sa nestihla ani rozlúčiť.

PRVÁ KAPITOLA

PARÍŽ, 12. APRÍLA 1985

LUCREZIA

Stála som pred Galeries Lafayette vedľa kameramana z Canal Société a v ruke som držala svoje sako, v ktorom mi v to krásne jarne ráno bolo priteplo.

Začiatok jari bol vždy mojím obľúbeným obdobím v Paríži. Šály sa rozväzovali, kabáty rozopínali, ľudia sa zastavovali na uliciach na kus reči a opäť chodievali na pomalé prechádzky len tak pre radosť, aby nasali prvé slnečné lúče. Mesto plávalo v nesmelej svetlozlatej žiare a budovy vyzerali ako lupienky nových kvetov. Toto mesto sa možno nikdy nestalo domovom môjho túlavého srdca, ale rozhodne bolo krásne.

Claude, môj zamestnávateľ a zároveň partner, bol pripravený akoby zázrakom premeniť misky s rôznymi prísadami, ktoré stáli pred ním, na palacinky s jahodami a so šľahačkou. Jeho ukážka sa mala odvysielat' naživo v najobľúbenejšom rannom programe v krajine, *Bonjour Avec*, ktorý si pozrú milióny ľudí. Jedna z moderátoriek, štíhla žena menom Amandine, si uhladila sukňu a nasadila svoj typický večný úsmev.

„O tri minúty točíme!“ zvolal niekto a neveľký dav, ktorý vznikol pred stánkom, sa s očakávaním zamrivil.

Claude pribehol ku mne a zastrčil mi prameň gaštanovohnedých vlasov za ucho. Slabé záblesky fotoaparátov mi prezradili, že tento okamih bude zvečnený v bulvárnych časopisoch. Claude patrila do skupiny slávnych kuchárov, ktorých život verejnosť fascinoval rovnako ako ich kuchárske počiny. Bol známy tým, že vždy keď ho odfotili, stálo pri ňom iné dievča, až kým som sa na scéne nezjavila ja. Potom sa všetci zhodli na tom, že by si mohol nájsť aj niekoho lepšieho, ako je tá neusmievavá žena, o ktorej všetci vedeli, že nie je Francúzka, ale nevedeli, odkiaľ presne pochádza. Všetko, čo som si prečítala v môj prospech – čítať všetko, čo sa o nás popisalo, bolo súčasťou mojej práce –, bolo, že sa vyznám v móde. Okrem toho o mne písali, že som... *pichlavá*.

Pravdupovediac, aj som taká bola.

„Všetko v pohode?“ zašepkal mi do ucha tak blízko, že som zachytila jeho citrónovo-vanilkovú kolínsku. Svetlé vlasy mal naoko strapaté, akoby práve vstal z postele. A ako vždy počas televíznych vystúpení nemal na sebe kuchársky rondón, ale to, čo nazýval svojím civilným odevom. Variť vo formálnom odeve, vo vyžehlenej košeli a nohavičiach, bol skrátka jeho štýl.

Už som sa chystala odpovedať, keď ma zaujal niekto v dave. Stuhla som, keď ma medzi ženami, mužmi a deťmi, cudzími ľuďmi, ktorí vyplňali môj zorný uhol, zaujala bolestne známa tvár.

Hlava s vlasmi ako oheň, svetlejšími ako moje, dlhý biely krk, pôvabný profil a rýchly pohyb vrstvenej sukne ľahkej ako motýlie krídla.

Nemôže tu byť. Je mŕtva.

Poznala som však ten profil, poznala som jej telo, postavu, poznala som presne ten odtieň ryšavej.

Ako bábätko som si o ten krk opierala tvár a jej vlasy zakrývali mňa aj moje dvojča, keď sme spali schúlené na jej prsiach. Bola mlieko, ktoré sme pili, bola vzduch, ktorý sme dýchali. Bola náruč, do ktorej sme utekali, keď sme spadli, a posledný hlas, ktorý sme počuli pred zaspatím.

Moje oči a srdce kričali, že moja matka je tam, ale moja myseľ tomu nedokázala celkom uveriť. Nesúladi spôsobil, že som si pripadala vytrhnutá z priestoru a času. Existovala som v dimenzii, kde na priestore nezáleží a čas neplynie.

Mama!

Prvé slovo, ktoré som sa naučila vysloviť, to najsladšie slovo, mi uviazlo v hrdle a moje ústa ho nedokázali povedať.

V mozgu mi vybuchol ohňostroj kontrastných správ: *utekaj za ňou, zostaň, je mŕtva, je tam, utekaj za ňou!* Dav sa pohol ako jedno telo, spojil sa a opäť rozpadol. Ryšavá žena zmizla.

Chcela som ju ísť hľadať, no vtom ma niekto zadržal.

„Lucrezia?“ Claude vyslovoval moje meno s prízvukom na poslednej slabike, po francúzsky, a teraz ma oslovil tlmeným hlasom s podráždeným podtónom, ktorý som tak dobre poznala. Chcel tým povedať, že sme na javisku: *tak hraj*.

Pritisla som si ruku na líce a prekvapilo ma, že je mokrá. Neuvedomila som si, že plačem.

Už dávno, veľmi dávno som neplakala.

„Budeme točiť naživo, Lucrezia.“ Okolo Clauda sa vznášala červená gloriola – hneval sa, aj keď jeho tón bol pokojný a vyrovnaný. Moja schopnosť vidieť aury bola darom aj prekliatím. Darom, lebo som dokázala lepšie prečítať ľudí, a prekliatím, lebo som sa občas dozvedela niečo, čo som nechcela vedieť.

„Z toho svetla mi slzia oči,“ vyhovorila som sa. Claudov výraz sa zmenil z podráždeného na televízny, a keď sa vrátil k stolu, usmial sa na celý svet. Kamery boli zapnuté – jedna minúta – tridsať sekúnd – desať sekúnd – a boli sme v priamom prenose.

Môj pohľad nesmeroval na Claudov výkon, ale niekam ďaleko, do davu, lebo som napoly dúfala a napoly som sa bála, že opäť uvidím tú ryšavú ženu. Stála som ako prikovaná, tvárila som sa pokojne, ale hrud' sa mi dvíhala – *bum, bum, bum*, búšilo mi srdce a s každým úderom sa mi do očí tlačili ďalšie nevyplakané slzy. Kabelka mi pri-

padala horúca a ťažká, akoby pulzovala vlastným životom: vnútri bol list od Biancy z Casalty, prvý po dlhom čase.

Ani som nevedela, prečo som si ho nechala v kabelke a nosím ho so sebou, keď som pred rokmi prerušila všetky kontakty s rodinou.

Claudova ukážka sa skončila. Zvýšené hlasy mi dali najavo, že je po všetkom. Pritisla som si ruku na ústa. Triasla som sa tak, že mi asistentka položila ruku na plece a zašepkala, že si mám sadnúť a ona mi prinesie pohár vody.

Stálo ma všetko sebaovládanie, aby som sa nerozbehla do davu a nezačala vykrikovať jej meno, aby som ju nehladala medzi tými cudzími tvármi.

Už druhýkrát sa mi zazdalo, že som zazrela svoju matku.

Prvýkrát sa to stalo pred dvanástimi rokmi, krátko po jej smrti.

DRUHÁ KAPITOLA

CASALTA, TOSKÁNSKO, 12. APRÍLA 1973
PRED DVANÁSTIMI ROKMI

LUCREZIA

Naša domáca Matilde v zástere uviazanej na mašlu a s vlnitými tmavými vlasmi zopnutými do chvosta stála pri sporáku a miešala omáčku. Pri nej bola moja sestra – dvojča Bianca, poslušná a milá ako vždy, s miskou čerstvo postrúhaného parmezánu v ruke. Vzduch bol presýtený vôňou paradajok a bazalky a cez dvere, ktoré sa otvárali na dvor, prenikali zlatisté lúče zapadajúceho slnka.

Sedela som za stolom, bosá a špinavá popoludní strávenom v kopcach okolo nášho domu. Vlasý som mala ako hniezdo. Otec poslal jedného zo svojich mužov, Diega, aby ma našiel a priviedol domov. Teraz som čakala, že si ma zavolá do pracovne a pravdepodobne mi bude vyčítať, ako sa správam, odkedy zomrela mama. Chodila som poza školu, odmietala som nosiť topánky, česať si vlasy, ísť s rodinou do kostola a tráviť čas v dome, kým nepadla noc. Okrem toho som si bola takmer istá, že niekto prezradil, že trávim čas so synom otcovho nepriateľa Vannim Orafim.

Nezáležalo mi na otcovom hlúpom spore. Orafiovci boli našimi spojencami dve generácie, až kým sa môj otec nepohádal s Ghe-
rardom Orafim pre niečo, čo nikto nikdy nepomenoval nahlas. My

dcéry sme, pravdaže, nepoznali podrobnosti – povedali nám len, že im ide o naše pozemky, chcú zničiť našu rodinu a máme zakázané udržiavať s nimi akýkoľvek kontakt.

Bianca na mňa stále vrhala pohľady a spodná pera sa jej triasla, čo ma dráždilo a zároveň mi to lámalo srdce. Neznášala, keď som mala problémy, a snažila sa byť dvakrát taká pokojná a poslušná, akoby ma mohla kryť svojím dobrým správaním, aby tým vynahradila moje vzbury. Od matkinej nehody som bola nezvládnuteľná a ona ešte sladšia a poddajnejšia.

Vždy sme boli rozdielne, ale posledných pár mesiacov medzi nami vyhlúbilo priepasť: obe sme sa snažili čo najlepšie vyrovnať s tým, čo nás postihlo, ale zvolili sme si opačné spôsoby. Bianca sa snažila zmierniť okolnosti, ako sa len dalo, akoby život bol divá šelma, s ktorou sa dá zblížiť, aby vás nezožrala. Ja som tú šelmu provokovala a čakala, kedy ma dosiahnú následky a zatrasú touto klietkou, v ktorej sme všetci žili, zatrasú otcovými vreckami, aby z nich vypadli kľúče od klietky. Nahovárala som si, že to najhoršie na svete sa už predsa stalo. Pravdaže, mýlila som sa.

Iróniou bolo, že náš otec nemal Biancu radšej, aj keď bola taká mierna a poddajná. Bola preňho takmer neviditeľná. Keď sa nad tým zamyslím, možno práve to chcela, aby sa jej nič nestalo. A chcela, aby som sa riadila rovnakou stratégiou, aby sa nič nestalo ani mne.

„Nemôžeš sa skrátka správať normálne?“ pýtala sa ma všetkými možnými tónmi, od podráždeného po prosebný, od rozhorčeného po zúfalý.

Nemohla som. Podľa matky som bola búrlivá, podľa Matildy tvrdohlavá, otec ma nenazýval nijako, ale každý deň ho premáhala čoraz väčšia nechuť.

Už tri mesiace som sa umárala žiaľom po tom, ako moja milovaná krásna mama zomrela po páde na nerovnom teréne neďaleko od domu. Bola som ako užialené kľbko samoty a nikto sa ku mne nedokázal dostať na to pichľavé vyprahnuté miesto, kde som sa ocitla. Nemohla

som urobiť, čo odo mňa žiadala Bianca – moja vlastná vôľa ustúpila smútku a zúrivosti, ktoré vrčali v mojej mysli a nedali mi pokoj.

V ten deň sa nad vilou vznášal mrak hnevu a jeho zdrojom bolo drobné vychudnuté dvanásťročné dievča, ktoré sedelo na stoličke s rukami okolo kolien a so zvráteným obočím. Ja, to zlé dvojča, to, ktoré vzdoruje otcovej autorite a zakráda sa po okolí ako vlčie dieťa.

Zdalo sa, že Fosco Falconeri, môj otec a hlava našej rodiny, ktorého autorita bola vždy nespochybniteľná, mal už rebelujúceho dieťaťa plné zuby. Od matkinej smrti si ma do svojej pracovne zavolať už dvakrát. Dvakrát som stála na koberci pred masívnym dreveným stolom so sklonenou hlavou, aby som zakryla, ako ním pohľadám, a počúvala jeho pokojné, vyrovnané varovné slová. Za jeho pokojom a vyrovnanosťou som vycítila zúrivosť ticho vrčiacej šelmy, ktorá každú chvíľu začne revať.

Teraz si ma zavolať tretíkrát. Tušila som, že tentoraz to bude iné. Horšie.

„Signor Fosco už má na teba čas.“ Naša slúžka Laura vošla do kuchyne a podala mi ruku, akoby som bola malé dievčatko. Odmietla som ju prijať a šla som sama. Kamenné schody ma chladili na nohách. Krok za krokom som kráčala po chodbe lemovanej širokými drevenými trámami. Mdlý obraz mňa a Laury sa odrážal vo francúzskych oknách a celý čas nás sprevádzal. Za sklom sa črtali ružové kríky, ktoré vysadila moja mama.

Otec zvyčajne neudeloval tresty. Vlastne ani pochvaly. Len príkazy. Takmer nikdy sme s ním netrávili čas, teda okrem Biancy, ktorej občas niečo povedal, alebo ju pohladkal po hlave ako dobre vycvičeného psa. Všetky záležitosti týkajúce sa výchovy nás dievčat mali na starosti matka a Matilde: otec nemusel zasahovať takmer nikdy, lebo sme všetky vedeli, že jeho slovo je zákon a nikto sa mu neodvážil odporovať.

Okrem mňa.

Boli sme už takmer pri otcových dverách, keď som kútikom oka cez sklo zbadala za ružovým kríkom postavu. V prvej chvíli som si

pomyslela, že je to môj alebo Laurin odraz, no potom som si uvedomila, že to nie je ani jedno, ani druhé.

Ruže ju obklopovali ako koruna z okvetných lístkov a trňov, zlaté svetlo zapadajúceho slnka jej žiarilo spoza chrbta a pohľad upierala rovno na mňa. Hruď sa jej dvíhala a klesala, akoby lapala po dychu, akoby sa bála. Bola to moja matka. Bola som taká šokovaná, že som neotvorila francúzske okno na konci chodby – namiesto toho som skríkla, vrhla sa na sklo a začala doň tlčiť päsťami. Nebola som silná, ale jedna zo sklených tabúl bola uvoľnená a vypadla z kovového rámu. Preletela som rovno cezeň a dopadla tvárou na štrk v sprške sklených črepov a krvi. Ozvala sa zmes výkrikov a zvukov bežiacich nôh, no potom všetko prehlušil otcov silný hlas, ktorý vyštekol na Lauru, aby zavolala lekára.

Zistila som, že ležím na chrbte v otcovom náručí a hľadím mu do tváre. Bola okolo neho čierna aura, čo ma vydesilo viac, ako som dokázala vyjadriť.

„Videla som mamu...“ zašepkala som.

Vytreštil oči a bez slova ma pustil. Matilde si položila moju hlavu na kolená a Bianca mi pritíska ruku na čelo.

Otec zmizol v pracovni a zostal tam celý čas, kým sa dialo, čo sa dialo. Vôbec si nespomínam, čo bolo potom – ani na príchod sanitky, ani na odvoz do nemocnice.

Už nikdy som ho nevidela.

Keď som sa spamätala, ležala som v cudzej posteli, ktorá mi pripadala príjemne svieža. Nado mnou sa skláňala žena v zelenom a cez napoly stiahnuté žalúzie prenikalo biele slnečné svetlo.

Prvé, čo som zašepkala, bolo: „Moja mama žije.“

Z druhej strany postele sa ozval tichý vzdych. Keď som sa obrátila, zistila som, že tam sú Bianca a Matilde. Bianca vyzerala zarazene a Matilde si pritískala ruku na ústa.

„*Piccola*, nežije,“ povedala Matilde. „Je mi to ľúto, ale zomrela na kopcoch nad Casaltou a ty sa s tým musíš zmieriť. My všetci sa s tým musíme zmieriť.“ Zľahka sa dotkla mojej obviazanej ruky.

„Videla som ju. Žije,“ trvala som na svojom. „Bianca, prisahám, videla som ju!“

Zdravotná sestra sa nenápadne vytratila.

Bianca tam sedela čistá a upravená v košeli s krátkymi rukávmi a drobnými mašličkami na pleciach a s medovými vlasmi ostrihanými po bradu. „Nehovor to. Prosím, Lulu, nehovor to. Otec sa bude hnevať.“ V očiach mala slzy.

„Ty dokážeš len plakať!“ skríkla som. „Predstieraš, že si dobrá, ale v skutočnosti si len slaboška!“

„Lucrezia!“ zahriakla ma Matilde. „Tvoja sestra si nezaslúži...“

„Nie som slaboška,“ ohradila sa Bianca tónom, pri ktorom som zatajila dych. Znela oveľa staršie ako na svoj vek. „Snažím sa, aby si s nami mohla zostať doma.“

Čože? *Kde inde by som mala byť?*

„Ako to myslíš?“ Môj hlas znel mdlo a hnevala som sa na seba, že som prejavila slabosť.

„Prestaň opakovať, že si videla mamu. A začni sa správať slušne,“ prosila Bianca. „Prosím!“

Obrátila som sa k nim chrbtom, tvárou k stene. „Videla som ju.“

„Nevidela!“ Bianca vyskočila, chytila ma za plece a začala mnou triasť. Vykrikla som od bolesti. Rezné rany na rukách ma boleli.

Matilde Biancu odtiahla. Tvárila sa šokovane. Moja sestra sa takto nikdy nesprávala.

„Poďme, Bianca. Lulu si potrebuje oddýchnuť. Teraz spi, *piccola*...“ Počula som Matildin hlas, ale lieky, čo mi kolovali v tele, už zaberali, takže som bola čoraz ospanlivejšia. Sotva sa dvere zatvorili, Bianca vbehla naspäť a kľakla si vedľa mňa.

„Možno to bolo... Veď vieš, aké sme. Ja počujem hlasy a vidím ľudí. Možno si videla mamu, lebo máš taký dar,“ zašepkala naliehavo a obrátila sa k dverám.

„Nie,“ dostala som zo seba, pričom sa mi plietol jazyk a cítila som, ako sa mi zatvárajú oči.

„Možno to bolo práve tak! A možno ju uvidím aj ja...“ Matilde nedovolila Biance dopovedať, lebo ju chytila za ruku.

„Bianca! Musíme ju nechať odpočívať!“

„Nie... Bola tam...“ To bolo posledné, čo som povedala, než ma premohol spánok.

Zobudila som sa, keď ma prišla skontrolovať zdravotná sestra. Bola som sama. Myslela som si, že neuplynulo veľa času, lebo cez okno ešte stále prenikalo svetlo, ale zrejme som prespala celú noc, lebo mi priniesla podnos s raňajkami a zaželala dobré ráno. Bola som hladná. Zhltna som chlieb s džemom a vypila hrnček teplého čokoládového mlieka.

„Pôjdem dnes domov?“

„Uvidíme, čo povie pán doktor,“ odvetila zdravotná sestra s upokojujúcim úsmevom. „Zjavne sa máš dobre. Rozhodne máš chuť do jedla!“

Prikývla som s ústami plnými chleba s džemom. Rezné rany ma boleli, ale nechcela som, aby to vedela, aby si ma tam nenechali dlhšie.

Len čo som dojedla raňajky, prišiel ma pozrieť lekár. Nebol taký upokojujúci ako sestrička – jeho úsmev bol strnulý.

Dali mi čisté obvazy a ja som si hrýzla pery, aby som neplakala. Lekár vyhlásil, že rany sa pekne hoja. Tak prečo na mňa tak čudne pozeral? Akoby ma hrozne ľutoval.

„Môžem si sadnúť?“ opýtal sa a potľapkal po plachte. Prikývla som a on si sadol vedľa mňa. „Tak teda, *signorina*. Všetkých si nás poriadne vystrašila.“

„Je mi to ľúto.“

„Nemusíš sa ospravedlňovať. S rodinou ste v poslednom čase prežili veľa zlého. Keď sa stane niečo strašné, každý z nás reaguje inak. Chceme, aby bolo všetko opäť ako predtým, však?“

Prikývla som.

„Niekedý si to želáme tak veľmi, že môžeme vidieť aj veci, ktoré tam v skutočnosti nie sú... Chápeš, čo tým myslím?“

Opäť som prikývla, aj keď som v skutočnosti nechápala, čo tým myslel, lebo som nevidela nič, čo tam nebolo. Bola tam moja matka. Nebol to sen, nebol to ani môj dar.

„Tvoj otec je znepokojený. Chce, aby si si uvedomila, že tá oklamal zrak, a preto si sa tak zranila. Nikto tam nebol. Vrhla si sa na sklo... cez sklo... zbytočne.“

„Bola tam moja mama.“

Lekár sa zatváril skormútene. „Ach, Lucrezia.“

Vedela som, že som ho sklamala, že som povedala niečo nesprávne. Ale bola to pravda.

„Dobre. Neboj sa. Tvoj otec všetko vyrieši, áno?“ Prstami mi nadvihol bradu a pozrel na mňa. „Si odvážna malá dušička.“

„Nie som malá. Mám dvanásť. Príde ma dnes otec vyzdvihnúť?“

Lekár sa na mňa znova strnulo usmial. „Neboj sa,“ zopakoval.

Chápala som to ako áno.

Bolo mi jasné, že už nesmiem vyvádzať, chodiť poza školu a nejesť. Budem sa snažiť byť lepšia. Musím rozmotať myšlienky v hlave ako Matilde priadzu pred pletením, zmotať ich do úhladného kľbka a byť dobrá. Ak otcovi dokážem, že som ochotná správať sa slušne, neskôr mu môžem povedať, že som si istá, celkom istá, že som za červeným ružovým krikom videla mamu. Uverí mi a začne ju hľadať. Ak sa budem snažiť byť čo najdokonalejšia, vypočuje ma, všetci ma vypočujú. Stala sa strašná chyba a ja ju musím napraviť. Naša mama nie je mŕtva a je mojou povinnosťou postarať sa, aby sa to všetci dozvedeli.

Chcela som byť pekne oblečená, keď si po mňa otec príde. Poprosila som zdravotnú sestru, aby mi učesala vlasy, lebo som ešte nedokázala poriadne zdvihnúť ruky, a aby mi pomohla s obliekaním. Šaty, čo som mala na sebe, keď som prišla, boli zničené, ale sestrička mi dala malú tašku, čo mi poslala Matilde. Vnútri som našla ružový top, džínsové šortky, biele sandále a členku. Bol to odev pre malé dievčatko a ja som prevrátila oči. Matilde nechápala, že už nie som dieťa.

Stála som na nemocničných schodoch s lekárom a so zdravotnou sestrou, čo sa o mňa starali. Keď som uvidela otcovo auto, srdce sa mi rozbúchalo. Napoly som sa bála, napoly som sa tešila, že pôjdem domov.

Obviazanou rukou som si uhladila vlasy.

Z auta vystúpil náš šofér Martino. Očakávala som, že otvorí aj zvyšné dvere a vypustí von otca, Biancu a možno aj Matilde, ale neurobil to. Pri pozdrave uhýbal pohľadom a vzal mi moju tašku. Neistým krokom som za ním zišla po schodoch, a keď otvoril kufor, aby doň vložil moju tašku, zistila som, že v ňom už sú dva veľké kufre a prútený košík previazaný šnúrkou. Bol tam aj môj zimný kabát preložený vo dvoje a zabalený v plastovom obale. Na boku bola zrolovaná červeno-biela deka a na nej ležal plyšový pes Bernardo, s ktorým som od detstva spávala.

V tej chvíli som si uvedomila, že nech idem kamkoľvek, nejdem domov.

TRETIA KAPITOLA

PARÍŽ, 12. APRÍLA 1985 – O DVANÁST ROKOV

LUCREZIA

Stála som na balkóne svojho bytu, opierala som sa o kované zábradlie a sledovala, ako sa obloha nad Parížom mení na ružovo-fialovú a pomaly ju pohlcuje súmrak. Predo mnou sa rozprestierala sieť elegantných budov pripomínajúcich kulisy divadla. Zvyčajne som bola nepokojná duša, večne zaneprázdnená. Nezvykla som takto rozjímať. Mala som čo robiť, ale moja práca zostala nedotknutá. Moje myšlienky opantala žena, ktorú som dnes videla.

Žena, ktorá nebola moja matka.

Opäť sa predo mnou otvoril celý svet túžby: túžby po domove. A to všetko prišlo v jedinej chvíli, stačila vrstvená sukňa, záblesk tváre, ktorá sa odvrátila, ryšavý vrkoč...

Keď sa to stalo prvýkrát, vtedy v ružovej záhrade v Casalte, môj život sa rozpadol. Tentoraz nedovolím, aby ho opäť zničil výplod mojej fantázie, sen alebo čo.

Už dávno som sa zmierila s tým, že ten výjav vtedy večer v ružovej záhrade vyvolala trauma a bolesť z maminej smrti. Aj keď mi pripadal celkom skutočný, bol to len výplod mojej túžby. Nakoniec som uznala, že to tak bolo.

Teraz sa to však zopakovalo a do mojej mysle sa opäť vkrádali pochybnosti. Vedela som, že tá ryšavá žena v dave nie je ona, že moja matka je mŕtva a navždy odišla. Ale...

Ale tvar jej tela, odtieň jej vrkoča, teraz už pretkaný striebrom – a tie oči, veľké ako Miine, ale modré, škótsky modré. Vravievala nám, že celá jej rodina – rodina, ktorej sa odcudzila a ktorá žila len v jej príbehoch –, mala modré oči.

Nestalo sa to prvýkrát! pomyslela som si nahnevane. *Istý čas bola každá ryšavá žena, ktorú si uvidela, tvoja matka. Viackrát si sa zachovala ako hlupaňa. Dnes sa nič nestalo, naozaj. Spomienka na tvár tvojej matky sa na zlomok sekundy prekryla s cudzou, to je všetko. Neprichádzaš o rozum. Nedovoľ, aby ťa prepadli a roztrhali pochybnosti. Už nikdy.*

Spomienky na matku a sestry zadržieval múr, ktorý som si vystavala okolo srdca. Muselo to tak byť, inak by ma bolesť srdca zničila. Myšlienky na ne tam však zostali, niekde v mojom podvedomí ako vesmírne zvuky, ktoré doliehajú k našej Zemi, ale my ich nepočujeme – nečujné, a predsa prestupujúce všetkým.

Bola som sama, ale zároveň som bola jedna štvrtina celku a navždy ňou zostanem. Na večernej oblohe sa začali objavovať prvé hviezdy. Videla som nás štyri ako malé súhvezdie, ktoré sa nedá rozdeliť.

Bianca, Nora, Mia.

Zašepkala som si ich mená popod nos. Cítila som ich na jazyku – trpkosladké, milované a stratené.

„Vravela si niečo?“ Pri zvuku Claudovho hlasu som sa strhla. Bola som tak ďaleko. Doľahla ku mne vôňa jeho cigarety. Tento zlozvyk som nemohla vystáť, ale on sa ho nevedel zbaviť.

„Nie, nič.“

„Necítiš sa dobre?“

„Je mi fajn.“

„Určite? Dnes na podujatí si bola celá bez seba. *Plakala si...*“

„Vravela som ti, že mi slzili oči od slnka. A z tepla sa mi krútila hlava.“

„Nebolo až tak horúco. Ani slnečno.“

Vzdychla som si. Nechcel to nechať tak. Vedela som, že mu na mne svojím spôsobom záleží, ale naozaj som netušila, čo na to povedať.

Zazdalo sa mi, že som videla svoju mŕtvu matku, Claude.

„Všetci máme svoje chvíle...“ pokračoval.

„Viem, je mi to ľúto.“

„Ale musíme si zachovať imidž. Ja mám svoj imidž. A ty si jeho súčasťou. Nemôžeš...“ Gestom naznačil padajúce slzy.

Bol to úder pod pás. Jasné, že Claude bol vždy Claude. Skrátka, musel mi pripomenúť, že som sa nemala rozplakať tridsať sekúnd pred jeho podujatím, nech bol dôvod akýkoľvek.

Pozrela som sa naňho a zrazu mi tento človek, s ktorým som posledné dva roky zdieľala svoj život aj posteľ, človek, s ktorým som žila a pracovala, pripadal celkom cudzí.

Rovnako aj žlté budovy pripomínajúce kocky domina na ulici, rady mestských stromov a stĺpy verejného osvetlenia – toto pôvabné, očarujúce mesto bolo zrazu neznáme.

Rýšavá žena v dave, záblesk minulosti, príval spomienok, a zrazu som sa v priebehu jedného dňa cítila ako cudzinka vo vlastnom živote.

A možno to neprišlo až tak náhle. Niekde som čítala, že pred zemetrasením sa na oblohe môžu zjaviť zvláštne svetlá – a list, čo som dostala od Biancy, s pozvánkou na otcovu svadbu, bol práve takým svetlom pred zemetrasením. A dnes prišli prvé otrasy.

„Nikdy predtým sa to nestalo, no nie? Bol to len okamih. Môžeme sa na to vykašľať?“

„Hneváš sa,“ vyhlásil Claude a zahasil zvyšok cigarety v popolníku, čo mal pri okne.

Zdvihol ruky. „Nechám ťa tak.“

Zmizol v kuchyni, kam sa uchýľoval, vždy keď nebolo všetko podľa neho. Pri ňom som vždy musela zachovávať pokoj. Neznášal nechuť a negativizmus. Nepripúšťal žiadne rozptýlenie od honby za úspechom a životnými radosťami, a musím uznať, že sa mi to vždy páčilo. Možno práve preto som s ním bola.

V detstve som zažila dosť dramatických udalostí na celý život a túžila som mať jeho schopnosť byť odolná voči rozptyľujúcim pocitom. Vzťah medzi nami bol bezpečný, lebo sme si udržiavali odstup. Nechcela som sa s ním deliť o svoje najvnútornejšie pocity a on ich zasa nechcel poznať.

Niečo to však stálo. Náš vzťah bol bezpečný, ale nie dôverný. Boli sme spolu, a predsa medzi nami nebola blízkosť.

So znechuteným povzdychom som odišla do spálne, zatvorila dvere a z kabelky som vytiahla list, ktorý mi pred mesiacom poslala Bianca. Sadla som si na posteľ s listom v ruke. Odkedy som ho dostala, nosila som ho všade so sebou ako talizman, ale vôbec som naň neodpísala.

Bianca mi písala prvých pár mesiacov po začiatku môjho vyhnanstva, ale potom náhle prestala a už sa neozvala. Jej mlčanie ma zničilo. Ani jedna, ani jedna z mojich troch sestier, mi už nikdy nenapísala.

Bianca o mojom živote nevedela nič: netušila som, ako zistila moju adresu v Paríži.

Moja drahá Lulu,

viem, že sme dlho neboli v kontakte, ale musím Ti oznámiť, že náš otec sa rozhodol znova oženiť. Nevesta sa volá Gabriella Mantová.

V nedeľu 3. marca sa u nás v Casalte, v ružovej záhrade, uskutoční komorný obrad. Všetky podrobnosti sú uvedené v pozvánke.

Ani neviem vyjadriť slovami, ako dúfam, že Ťa tam uvidím. Ak sa však rozhodneš nezúčastniť na svadbe, možno by si nás mohla prísť pozrieť aj tak.

Nemusím Ti vraviť, ako veľmi mi chýbaš a ako veľmi si mi celé tie roky chýbala, lebo to vieš.

Tvoja sestra

Bianca

P. S. Tu je naša aktuálna fotka.

Nemusí mi vraviť, ako veľmi som jej chýbala? Ako som mala vedieť, že som jej chýbala, že som im chýbala, keď mi krátko po odchode prestali odpisovať na listy a už nikdy sa neozvali, akoby som pre nich bola mŕtva?

Pokrčila som modrú obálku s pozvánkou. Otcova svadba ma nezaujímala, ale fotografia mi zahrála na všetky struny srdca.

Bola urobená na nádvorí Casalty, pri fontáne, ktorá sa týčila uprostred. Koľkokrát som ponorila ruky do studenej iskrivej vody, trblietajúcej sa v slnečnom svetle – takmer som videla svoju detskú ruku pod vodou, na klzkom kameni...

Moje sestry stáli v rade, Nora trocha bokom od ostatných. Bolo neskutočné hľadiť na Biancu a vidieť vlastnú tvár lemovanú medovými kučerami splývajúcimi do polovice chrbta – moje vlasy boli skôr mahagónové a siahali mi po bradu. S Biancou sme sa ponášali na našu škótsku mamu so svetlou pleťou a pehami, zatiaľ čo Nora a Mia vyzerali ako rodina z otcovej strany s hnedými vlasmi a tmavou pleťou.

Neuniklo mi, že z Nory sa stala kráska rodiny. Bola vysoká a štíhla, s jemnými črtami zvýraznenými chlapčenským strihom vlasov. Mia bola drobná ako škriatok a čierne vlasy jej siahali po pás. Na-

rodila sa s dvojfarebnými očami – s jedným modrým a druhým hnedým, takže pôsobila trochu nadpozemsky.

V duchu som počítala. Nora mala teraz dvadsaťjeden a Mia dvadsať a ja som ich naposledy videla ešte ako dievčatká...

Nikdy som sa nedokázala prinútiť vrátiť do Casalty, na miesto, ktoré som tak rada nenávidela, len aby ma odtiaľ otec opäť vyhodil. Nedokázala som sa prinútiť pozrieť mu do tváre.

V návrate mi však nebránila len otcova prítomnosť.

Moje sestry tam smeli zostať, vyrastať vo vlastnom dome, zatiaľ čo mňa odmietli a opustili. Žiarlila som na ne. Zazlievala som im, že boli vyvolené, zatiaľ čo ja som bola čierna ovca rodiny. Vedela som, že v čase môjho odchodu boli Nora a Mia ešte malé a Bianca nie oveľa staršia. A v hĺbke duše som vedela aj to, že to nebola ich vina. Práve preto bola moja nevraživosť nepekná a nespravodlivá, ale nezmizla. Odmlka z ich strany bola posledným klincom do rakvy.

A predsa bola Casalta... mojím domovom.

Túžila som po nej, no najtemnejšia časť môjho vnútra túžila aj po tom, aby zmizla, aby bola zničená spolu so všetkými hroznými spomienkami, ktoré sa s ňou spájali.

„Lucrezia?“ Claudova tvár sa vynorila spoza dverí. Nestihla som odložiť list. Sedela som tam s hárkom papiera v ruke a cítila sa takmer previnilo, akoby bol od milenca.

„Bol som necitlivý. Ak chceš, môžeš sa so mnou porozprávať,“ povedal a pokrčil plecami tým svojím francúzskym spôsobom. Pohľad mu padol na papier v mojich rukách. Mohla by som sa s ním porozprávať? Mohla by som sa vôbec s niekým porozprávať o svojej rodine? Okrem toho, čo som prezradila na nespočetných terapeutických sedeniach, bol zvyšok zamotaný a nevypovedaný.

Claude tam stál a čakal, že sa mu zdôverím. Prišiel s gestom zmierenia po našej drobnej hádke a odmietnuť ho znova mi pripadalo nespravodlivé. Snažila som sa nájsť tie správne slová, ktorými

by som mu vysvetlila, čo sa deje, ale zároveň neklesnúť do prihlbokých vôd.

„Dostala som list od sestry. Môj otec sa znova oženil.“

Claude si prisadol ku mne na posteľ. „A to je... dobré? Zlé?“ Odmlčal sa. „Bezvýznamné?“

Možnosť A, B alebo C? Ako by sa dal celý môj príbeh vrátane zložitých pocitov vtesnať do malej škatuľky. Napodobnila som ho a tiež som pokrčila plecami.

„Vieš, nikdy nehovoriš o rodine.“ Claude si nebol až taký blízky s rodičmi a jediným bratom, ale aj tak sme sa občas stretli. S mojou rodinou sme sa nestretávali nikdy, takže som mu musela vysvetliť, že nie sú na scéne, ale povedala som len niečo neurčité. „Nemusíš, ak nechceš...“ Vzal mi ruky do svojich – na dlaniach, prstoch aj chrbtoch rúk mal drobné jazvičky po rezných ranách a popáleninách. Ruky kuchára. „Je mi však celkom jasné, že nie si pokojná. Môžem pre teba niečo urobiť?“

Výkonný ako vždy. Pragmatický.

„Vážim si to, Claude. Naozaj si to vážim, ale nie, ďakujem.“

„Pôjdeš na svadbu? Pôjdem s tebou, teda ak budem mať čas. Čo keby sme sa pozreli do môjho diára...?“

„Bola už pred mesiacom.“

„Aha...“

Zrazu som pocítila, ako mi vlasy vstávajú dupkom, akoby ma niekto studenými prstami poklopkal po krku a prebehol mi po chrbte. Vzduch mi pripadal nabitý statickou elektrinou. Pomyslela som si, že keby som bola mačka, chvost by som mala dvakrát väčší ako zvyčajne. Bola som si istá, že za oknom uvidím blesk...

Niečo sa blížilo, ale nevedela som čo.

Zazvonil telefón a ja som vyskočila, čím som prekvapila Clauda.

Obrátil sa a schmatol slúchadlo na mojom nočnom stolíku. „Haló?“

Na okamih sa odmlčal a potom... „To je pre teba.“

Ešte stále som cítila, ako ma štekľí pokožka, keď som si pritísila slúchadlo k uchu.

„Tu Lucrezia Falconeriová,“ predstavila som sa, zatiaľ čo Claude náhlivo uhládzal záhyby na prikrývke, na ktorej sme sedeli. Na rozdiel od môjho neporiadneho ja potreboval, aby bolo všetko presne tak, ako má byť.

„Lulu?“

Keď som začula hlas na druhom konci linky a meno, ktorým ma tu nikto nevolal, zaplavila ma vlna pocitov, skôr než som stihla vystavať všetky múry a zatvrdiť si srdce. Oči mi bez varovania zaliali slzy. Claude zhíkol, keď videl, ako náhle som sa zosypala. V ten deň už druhýkrát.

„Tu... Bianca,“ ozval sa hlas.

Zavládlo ticho, kým som sa snažila znova nadýchnuť.

„Viem. Odkiaľ máš toto číslo?“

Moje strohé slová zakrývali búrku, ktorá vo mne zúrila, zmes túžby, radosti, zlosti a ľútosti, ľútosti, ľútosti. Moje dvojča, dievča, ktoré so mnou rástlo v lone našej matky, ktoré spalo vedľa mňa v tej istej postielke, ktorého vôňu som dýchala od narodenia. Jej dych sa miešal s mojím na tom istom vankúši. Rozprávali sme sa tajným jazykom, skôr ako sme sa naučili hovoriť.

Zatiaľ čo ja som bola vo vyhnanstve a sama, ona smela zostať doma. Mohla spať vo svojej posteli, hrať sa v našej záhrade a sledovať, ako naše sestry rastú. Keď bola chorá, dostala Matildinu polievku a na čele cítila Matildinu ruku. Keď plakala, naše sestry alebo Matilde ju utešovali. Chodila do miestnej školy s našimi priateľmi a susedmi, hrávala sa na dedinskom námestí, bola skrátka doma.

Keď Biance chýbala naša mama, mohla ísť do jej ružovej záhrady. Alebo otvoriť šatník a nadýchnuť sa jej vône zo šiat, čítať jej knihy, sadnúť si za jej stôl. Mohla ísť do jej ateliéru a pozeráť sa na jej obrazy, vdychovať pach farieb a terpentínu, ktorý bol dôležitou

súčasťou nášho detstva. Spávala v izbe, ktorú pre ňu vymaľovala naša mama.

Bianca mala možnosť stretávať sa s Vannim, mojím najlepším kamarátom. Naše priateľstvo sa práve začalo meniť niečo iné... A ako písala v listoch, ktoré som dostávala v prvých mesiacoch môjho vyhnanstva, naozaj sa s ním stretávala.

„Od madam Aubertovej,“ odpovedala tým svojím sladkým jemným hlasom, ktorý som si tak dobre pamätala. Bola to riaditeľka internátnej školy, do ktorej ma poslali, keď som sa zotavila. „Viem, že si s nami už nechcela byť v kontakte...“

Ja? Ona mi prestala písať. Neodpisovala mi na listy. Zabudli na mňa! Nadýchla som sa. Nech nevie, aká som rozrušená. „Ale náš otec sa znova oženil. Viem, Bianca, čítala som tvoj list. Hádám si si nemyslela, že prídem, alebo áno?“

„Nie. Nevolám však kvôli svadbe, Lulu. Chcem ti oznámiť, že náš otec je mŕtvy.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

PARÍŽ, 13. APRÍLA 1985

LUCREZIA

Ani nie o pol dňa som držala v ruke lístok na vlak.

Teraz, keď môj otec konečne odišiel, nastal čas vrátiť sa do Casalty. Už som sa nemohla dočkať. Najradšej by som prehltla vzdialenosť medzi mnou a domovom. Ach, v žalúdku som mala skôr hurikán ako motýle. Mohla som sa vrátiť domov!

Už tam nebol žiadny Fosco Falconeri. Môj otec bol mŕtvy a ja som bola slobodná.

Claude sledoval, ako sa balím. Hoci sa ponúkol, že pôjde so mnou, cítila som, že ho rozčuľuje, ako mu narúšam rutinu. Ešte nikdy mi nič nezasiahlo do práce. Až doteraz. Vníkala som okolo neho náznak šarlátovej farby. Toto všetko ho vytáčalo: dokázal zakrývať svoje skutočné pocity, no jeho aura, tenká, ale jasnočervená gloriola, prezrádzala pravdu.

„Musíš všetko odovzdať Sophie,“ zahundral.

„Neboj sa, odovzdám. Všetko pôjde hladko,“ ubezpečila som ho. Chystala som sa preč, ale on myslel len na to, ako to ovplyvní našu prácu.

Preskúmala som šaty a vybrala som si troje: sýtočervené po členky, modré po kolená a krátke tyrkysové, všetky so zladenými

topánkami na vysokých podpätkoch. Položila som ich na kufor, kde už čakal Bernardo, môj verný plyšový psík. Potom som si spomenula na pohreb. Pridala som čierne šaty s tulipánovou sukňou, čierne topánky a pančuchy. Pohreb môjho otca. Tá myšlienka bola neskutočná.

„Je mi ľúto, že nemôžem ísť s tebou, nemôžem rušiť veci na poslednú chvíľu...“

„Ja viem. To je v pohode. Neboj sa,“ zopakovala som. Bolo to lepšie ako v pohode – Claude sa vo vedľajších úlohách neosvedčil. Nedokázal by sa zmieriť s tým, že je vedľajšou postavou v hre, ktorá sa mala odohrať.

„Dobre. Sophie vykoná všetko, čo si mala urobiť ty.“

Mala som pocit, že na tom sme sa už dohodli. Čo už. „Áno. Ďakujem.“

„Dovoľ, aby som ti uvaril niečo dobré a ľahké, dobre? A potom si pôjdeš ľahnúť. Čaká ťa dlhá cesta.“

„Budem rada. Ďakujem.“

Pozreli sme na seba – na okamih som mala pocit, že nás čaká ozajstný rozhovor medzi partnermi, ktorý presiahne formality a debaty o tom, kto čo vybaví, kým budem preč... Autentický kontakt medzi nami.

Tá chvíľa však pominula.

Aj tak nebol vhodný čas na dlhé reči. Dialo sa toho toľko, že by nebolo múdre rozoberať náš vzťah, keď bolo všetko ostatné také intenzívne a zmätené a ja som sa chystala na taký veľký krok.

Nie. Náš vzťah musí počkať, kým sa nevrátim.

Zo zásuvky v komode som vytiahla Biancine listy. Bolo ich máličko a všetky som čítala toľkokrát, že som ich poznala nasпамäť.

Ani som nevedela, prečo som si ich nechala. Aj keď mi spôsobili toľko bolesti, boli mojím posledným a jediným spojením s domovom.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Toskánska sestra*** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.